

Angyalnak teremtetett

ÉBNER GYULA ÉS MAGDOLNA
nagy családos szülők,
akiknek a negyedik
gyermekükről, Domonkosról
hároméves korában kiderült,
hogy autista. Attól fogva
annak szentelték az életüket,
hogy segítsenek neki
és a sorstársainak.
Derűjük, hitük és fiuk
mosolya sok erőt ad nekik.

Egy viharos estén a fenyőfa ágait a szoba ablakának verdeste a szél. A gyermek magából kivetkőzve kiabált, mintha a természeti eseménnyel az élete kettétört volna. A mosolygós, kedves fiú, akiről mindenki csak úgy mondta, hogy Isten is jókedvében teremtette, a sokkoló élmény után nem beszélt és üres tekintettel bámult a világba – ekkortól lett autista. A szülei tudták, hogy egész életükben gondoskodniuk kell róla. Bátran vállalták, máig szeretettel teszik.

A családjával akkor Budapesten élő *Domonkos* (35) először egy fogyatékos gyermekekkel foglalkozó óvodába járt, ahol az állapota romlott. Ám amikor az édesanyja odaadón játszott vele, énekelt neki, jobban érezte magát. Ezért *Magdolna* odahagyta a vegyész-mérnöki pályáját, hogy otthon maradjon vele. A családi döntés merész vállalásnak tűnt, főleg, hogy az édesapa, aki villamosmérnöként dolgozott éppen akkor

NÉMETH ANDRÁS PÉTER FELVÉTELE

Az Ébner házaspár nem a nehézségeket hangsúlyozza, hanem úgy érzik, csodák történtek velük

Két év kitartó munka után Domonkos képessége vált olyan tevékenységekre, melyekre a sorstársai alig. Betűkre mutogatva komplex mondatokkal tudta kifejezni a gondolatait és az érzéseit.

Szerető családjá körében szépen fejlődött. Testvérei, *Mónika* (51), *László* (49), *Franciska* (47) úgy nőttek fel, hogy az első perctől segítették a hátrányokat és támogatást kaptak

Jártak a fiukkal az autista szülőszövetségbe, ahol tapasztalták, mennyire reménytelen a sorstársai helyzete. Szívbeli kötelességüknek érezték, hogy a gyógyító terápiát hazahozzák és közkinccsé tegyék. A ferencesektől kaptak Gyöngyösön egy romos rendházat, amit a támogatásukkal és különféle pályázati lehetőségek segítségével felújítottak. Az autista Gyöngyösön (A.É.É. 2023)

gyobb áldozatot. Míg elindult az intézet, ő egy évig Debrecenben lakott, ahol hetente látogattuk.

A következő évben a központ háromezer négyzetméteres épületében átmeneti otthont létesítettek az autizmussal érintett nagyobb gyerekeknek, később pedig iskolát hoztak létre számukra. Karácsondon a falutól kapott tízhektáros területen autistafarm felépítésére nyertek uniós és minisztériumi pályázatot, hogy az ASK-ban együtt nevelkedett fiataloknak munkát és életteret teremtsenek.

A céljuknak azonban csak egy része valósult meg. Jelenleg csupán tíz autista él a karácsondi lakóotthonban a megközelítőleg hétszáz négyzetméterre zsugorodott telken. A ferences rend visszaadta a pályázati összeget, és a 2007-es állami megszorítások miatt kizárólag 16 éves korig vállalta az autista fiatalok ellátását.

Gyula és Magdolna nem adták fel az álmukat. 2008-ban Gyöngyöspatán a kisváros hívására, a ferencesek támogatásával megvásároltak négy hektár gyümölcsöst, egy romos parasztházat, s idővel a szomszédjában lévőt is, hogy létrehozzanak egy ökológiai gazdaságot az autistákért. A Napsugár '67 Alapítvány működteti a gazdasági-szociális vállalkozást, amely akkreditált védett munkahelyeket kínál a súlyosabb állapotú, nehéz sorsú autistáknak.

Olyan szülői hívő közösséget akarnak kövacsolni, melynek tagjai felelősségteljesen maguk akarnak tenni, dolgozni a gyermekükért. Saját munkájukkal hozzájárulva az állami támogatáshoz teremtenék meg a szükséges mindennapi javakat és a gyermekek

magaboi kivételozve kiabait, mintha a természeti eseménynel az élete kettétört volna. A mosolygós, kedves fiú, akiről mindenki csak úgy mondta, hogy Isten is jókedvében teremtette, a sokkoló élmény után nem beszélt és üres tekintettel bámult a világba – ekkortól lett autista. A szülei tudták, hogy egész életükben gondoskodniuk kell róla. Bátran vállalták, máig szeretettel teszik.

A családjával akkor Budapesten élő *Domonkos* (35) először egy fogyatékos gyermekkel foglalkozó óvodába járt, ahol az állapota romlott. Amikor az édesanyja odaadóan játszott vele, énekelt neki, jobban érezte magát. Ezért *Magdolna* odahagyta a vegyész mérnöki pályáját, hogy otthon maradhasson vele. A családi döntés merész vállalásnak tűnt, főleg, hogy az édesapa, aki villamosmérnöként dolgozott, éppen akkor veszítette el a munkahelyét.

Az égiek értékelték önfeláldozó igyekezetüket, mert onnantól olyan csodák történtek velük, melyeket máig csak az isteni jóakarással tudnak megmagyarázni. *Gyulának* a kezdetben rosszul működő kényszervállalkozása, amelyben repülőgéphez hajtóanyag-adagolót gyártottak, az elnyert pályázatoknak köszönhetően lassan sikeresre fordult.

A fiút negyedévente egy Németországban praktizáló amerikai szakemberhez hordták kezelésre. Ezeken az alkalmakon az édesanya megtanulta a javarészt mozgásos, szenzoros fejlesztésből álló terápiát, amit napi nyolc órában kellett a gyermekkel végeznie otthon.

Az Ébner házaspár nem a nehézségeket hangsúlyozza, hanem úgy érzik, csodák történtek velük

Két év kitartó munka után *Domonkos* képessé vált olyan tevékenységekre, melyekre a sorstársai alig. Betűkre mutogatva komplex mondatokkal tudta kifejezni a gondolatait és az érzéseit.

Szerető családjá körében szépen fejlődött. Testvérei, *Mónika* (51), *László* (49), *Franciska* (47) úgy nőttek fel, hogy az első perctől segítették a kisöccsüket, és természetesnek tekintették a szülei áldozatvállalását. *Franciska* mindig annyira ragaszkodott *Domonkos*hoz, hogy apácának, orvosnak készült, hogy hivatásából adódóan is gondoskodhasson róla. Ezt az áldozatot a szülei túl nagyinak érezték, s igyekeztek más megoldást találni. A Ferences Rendhez fordultak segítségért.

– Az őszinte hitbe kapaszkodva mindig felül tudunk emelkedni a megpróbáltatásokon. Esténként együtt imádkozunk *Domonkos*sal, és elmondjuk neki, hogy a Jóisten szereti a legjobban. „Azért teremtett autistának, mert szüksége van olyan ártatlan angyalokra, mint amilyen te vagy” – szokta mondani az édesapa.

Jártak a fiukkal az autista szülőszövetségbe, ahol tapasztalták, mennyire reménytelen a sorstársai helyzete. Szívbeli kötelességüknek érezték, hogy a gyógyító terápiát hazahozzák és közkinccsé tegyék. A ferencesektől kaptak Gyöngyösön egy romos rendházat, amit a támogatásukkal és különféle pályázati lehetőségek segítségével felújítottak. Az Autista Segítő Központot (ASK) 2001-ben nyitották meg. A debreceni Kenézy Gyula Kórház Gyermekpszichiátriai Osztályáról átvállaltak tíz 4-5 év közötti súlyos autista gyermeket, és a kórház kiképezte a nővéreket az induláshoz.

Gyula és *Magdolna* otthagya a mérnöki pályát (a saját vállalkozásukat az akkor már felnőtt gyermekeikre bízták), és a ferencesek szolgálatában az ASK fejlesztésén dolgoztak. A szorgalmas édesanya, elvégezve a Gyógy-pedagógiai Főiskolát, szinte minden idejét az autista gyerekekkel töltötte.

– Az én *Magdikám* nélkül semmi se sikerült volna – tekint hálásan a feleségére a családapa. – De *Domonkos* hozta a legna-

NÉMETH ANDRÁS PÉTER FEL-

hatalom csatása.

Gyula és *Magdolna* nem adták fel az álmatukat. 2008-ban Gyöngyöspátán a kisváros hívására, a ferencesek támogatásával megvásároltak négy hektár gyümölcsöst, egy romos parasztházat, s idővel a szomszédjában lévő is, hogy létrehozzanak egy ökológiai gazdaságot az autistákért. A Napsugár '67 Alapítvány működteti a gazdasági-szociális vállalkozást, amely akkreditált védett munkahelyeket kínál a súlyosabb állapotú, nehéz sorsú autistáknak.

Olyan szülői hívó közösséget akarnak kövacsolni, melynek tagjai felelősségteljesen maguk akarnak tenni, dolgozni a gyermekükért. Saját munkájukkal hozzájárulva az állami támogatáshoz teremtenék meg a szükséges mindennapi javakat és a gyermekek foglalkoztatását segítő bérét.

Domonkos, aki már a biogazdaság munkatársa, nagyon várja a társait. Addig is tevékenyen tölti a napjait: kukoricát morzsol, tyúkokat gondoz, palacsintát süt, és esténként boldogan énekl szüleivel az ünnepi dalokat.

– Olyan, mint egy földre szállt angyal, aki állandó mozgásban tart bennünket – mondja Gyula, aki lassan betölti a nyolcvanadik életévét, *Magdolna* tőle két évvel fiatalabb. De nem fog rajtuk az idő. Tele vannak tenni akarással, s mint mondják, a fiuk öröme kárpótolja őket minden nehézségért. Ez ad értelmet az életüknek...

B. Pintér Dalma